

Padūkėlių mokykloje buvo diena kaip diena. Kaip visada, pati pirmoji pamoka buvo matematika. Kaip visada, 2-osios A mokytoja Ana buvo ką tik užrašiusi ant lentos keletą daugybos veiksmų. Kaip visada, visi persirašė uždavinius į sąsiuvinius ir juos sprendė. Ir, kaip visada, padūkėliai tylutėliai sėdėjo ir dirbo.

Pala, pala... juk padūkėlių šutvė visada elgiasi ne taip! Paprastai Lukas būtų pasakojęs Karlosui kokį nors nepadorų anekdotą, Karlosas būtų slapta iš jo kikenęs, Klaudija – kažką paišinėjusi savo sąsiuvinyje, Isa jau būtų perėjusi prie kur

kas tolesnio matematikos vadovėlio
skyriaus nei visa klasė, o Asimas iš tikrųjų
skaičiuotų, bet savo metimus. Be abejo,
tokia ramybė buvo nebūdinga šutvei, kuri
garsėjo kaip **labiausiai pasiutusi,**
labiausiai išdykusi ir labiausiai

kuoktelėjusi visoje mokykloje. Ką visa tai reiškė?

Anai tai, žinoma, pasirodė **mažumėlę įtartina**, bet jeigu jau padūkėliai pavyzdingai elgiasi, negi ji skūsis? Tad atsisėdo prie savo stalo ir ėmėsi slapčia vartyti komiksų knygeles, kurias laikė stalčiuje. Juk reikėjo kuo nors užsiimti, kol jos mokiniai atliks daugybės veiksmus, tiesa? Komikso pavadinimas buvo *Daktaras Šunėnas*, ir buvo jis apie šunį, kuris po radioaktyvios erkės įkandimo tapo **ypatingu genijumi** ir patyrė daugybę nuotykių, kurie... Brrrm! Klaikus garsas privertė Aną pakelti akis nuo komikso puslapių. Ji metė žvilgsnį į klasę. Regis, viskas buvo savo vietose. Viskas, išskyrus Karloso ir Luko suolus, kurie dabar stovėjo nusukti nuo lentos.

– Turėjome apsukti suolus **visi kartu!** –
sušuko Lukas. – Kodėl nepasakei kitiems?

– Aš? Maniau, pats pasakys! – atrėžė
Karlosas.

– Labai gražu, vaikai, – tarė Ana,
apsišarvuodama kantrybe. – Stebiuosi, kad
neiškrėtei juokelio su perdžiančia pagalvėle,
Lukai. Atnaujinai savo repertuarą?

– Atsinaujinti arba mirti, mokytoja! –
atsakė Lukas, gūžteldamas pečiais. – Mes,
tikri išdaigininkai, niekada nesiilsime.

– Tada gal jums reikėtų imti ir **keletą
dienų pailsėti**, nes jeigu taip ir toliau, nei
tu, nei Karlosas nevažiuosite su visa klase į
stovyklą.

– Į s-s-stovyklą? – paklausė Karlosas
labai nustebęs.

Anos žodžiai taip pribloškė vargšą
Karlosą, kad jis dar ir per pertrauką
tebebuvo šoko būsenos.

– Ai, nesijaudink, – tarė jam Lukas, nuleisdamas viską niekais. – Esu tikras, kad Ana nerimtai sakė, jog mus nubaus ir nevažiuosime į stovyklą. Jeigu nenubaudė, kai prasukau savo desertų kontrabandos versliuką aną savaitę ir gavom po dvigubą porciją, nenubaus ir dabar, kai tik šiek tiek pastumdėm klasės baldus!

– Ne. Aš ne dėl to, Lukai... – atsakė Karlosas. – Tiesiog aš... **niekada nebuvau stovykloje!**

Dabar jau **priblokšti** liko visi šutvės vaikai. Bet galbūt tai buvo tiesa!

Karlosas tik neseniai buvo pradėjęs mokytis Padūkėlių mokykloje ir, nors per trumpą laiką jau spėjo su visais susidraugauti, kiti apie jį nedaug nežinojo. Ir, kad ir kaip keistai skambėtų, **ne visose mokyklose vaikai važiuodavo į stovyklas!**

– Būk ramus, aš **stovyklų karalius!** – pareiškė Lukas, uždėdamas ranką jam ant peties. – Su manim tau nėra ko jaudintis!

– Ak, ne? Net ir dėl... dingusios mergaitės? – atsakė Klaudija, nutaisiusi paslaptingą balsą.

– D-dėl d-dingusios m-m-mergaitės? – pakartojo Karlosas dar labiau išblyškusiu veidu nei įprastai.

– Sklando legenda, kad prieš daugelį metų mūsų stovyklą supančiame miške

dingo viena mergaitė. Jos dienų dienas ieškojo, bet taip ir nerado! Ir dabar ta mergaitė klaidžioja po apylinkes, virtusi keršto ištroškusia būtybe.

– Keršto ištroškusia būtybe? –
drebėdamas perklausė Karlosas. – Keršto kam?

– Turbūt visam pasauliui. Tau atrodo, kad aš žinau? Nors gali būti, kad visa ta istorija apie **dingusią mergaitę** – tik pasakėlės, kad stovykloje būtų įdomiau. Kai ateina tiesos valanda, galiausiai visada veriam iš sausų makaronų karolius ir klasifikuojame pelėdų vėmalus.

– Tai vadinama atrajomis, – pareiškė Isa, tebelaikydama rankose matematikos vadovėlį, nors ir buvo pertrauka.

Nors jos su seserimi Klaudija buvo lyg du vandens lašai, jų charakteriai buvo neapsakomai skirtingi!

– Ir akivaizdu, kad dingusi mergaitė apskritai neegzistuoja, – dėstė ji toliau. – Kokiu neįtikėtinu mulkiu reikia būti, kad pasiklystum tam mažam miškely?

– Na, ar su dingusia mergaite, ar be jos, bet **kartu mums tikrai bus smagu, Karlosai!**

Karlosas, išgirdęs šiuos Klaudijos žodžius, akimirksniu pamiršo visas negandas, o jo apvalius žandus išmušė akį rėžiantis raudonis (taip pasikeitus spalvai veidas priminė šviesoforą!). Tačiau Lukas nuo tos istorijos apie dingusią mergaitę atrodė tarsi suakmenėjęs. Buvo **taip keista**, kad jis nemesteli kokio nors iš savo juokelių, jog visi įsistebeilijo į jį.

– Tau viskas gerai, drauguži? – paklausė jo Asimas. – Taip ilgai nepratari nė...

– Bijau? Kas sakė, kad aš bijau? – atkirto Lukas ir nervingai nusijuokė.

Asimas norėjo atsakyti, kad niekas, bet Lukas net jam neleido įsiterpti. – **Nė kiek nebijau tos dingusios mergaitės!** Ir kad įrodyčiau, prisiekiu, jeigu ji egzistuoja, man pavyks ją surasti! **Išdaigininko garbės žodis!**